

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU
DƯỚI KHÓM MẪU ĐƠN ĐÀNH BỎ MẠNG
DẪU LÀM QUI SỨ CŨNG PHONG LƯU

Đoàn Chính Thuần thở dài nói
- Tiểu Khang mình ơi! Tôi nói để mình hay, tôi là Hoàng Thái tổ nước Đại Lý ở ngôi Trấn Nam Vương lãnh quyền Bảo Quốc Đại tướng quân, Hoàng huynh tôi lại không có con trai. Sau khi người trăm tuổi, tôi sẽ lên kế vị làm Hoàng Đế. Tôi ở lại Trung Nguyên thì chỉ là một vũ phu, nhưng khi đã về nước Đại Lý rồi thì không còn bừa bãi được nữa, có phải không mình?

Mã phu nhân nói:

- Phải rồi! Thế thì làm sao?

Đoàn Chính Thuần nói:

- Tôi đã đưa mình về Đại Lý, quyết nhiên không canh cho được ước hẹn nữa. Địa vị tôi ở nước Đại Lý, bất luận đối với ai cũng không thể nói lời rồi lại ăn lời được.

Mã phu nhân khẽ thở dài nói:

- Tôi biết mình nói đúng lý lắm rồi. Về sau mình làm Hoàng Thượng có thể phong tôi làm Hoàng Hậu nương nương được không?

Đoàn Chính Thuần ngần ngừ đáp:

- Tôi đã có vợ nguyên phối, chức Hoàng Hậu không thể để cho bà được.

Mã phu nhân nói:

- À phải! Tôi là một quả phụ làm Hoàng Hậu nương nương thế là được. Như thế người ta cười chết phải không?

Phu nhân lại cảm lược từ từ chải đầu cười nói:

- Đoàn lang! Vừa rồi tôi nói câu chuyện gì cho mình nghe. Chắc mình hiểu ý tôi rồi chứ?

Đoàn Chính Thuần mồ hôi trán toát ra đầm đìa gắng gượng an tinh thần, nhưng nội công cần cù mấy chục năm trời là lạ, bây giờ không biết thoát đi đâu mất hết, khác nào người ngoài nước chơi với không biết bám víu vào đâu, dù chỉ là một môn không có. Bỗng nghe Mã phu nhân hỏi:

- Đoàn lang! Trong người mình nóng phải không? Đấm mồ hôi cho mình.

Nói xong nàng rút trong túi ra một cái khăn lụa trắng, lại lau Đoàn Chính Thuần, nhẹ nhàng lau mồ hôi trán cho y rồi nói rất ngọt.

- Đoàn lang! Mình phải giữ thân cho cẩn thận mới được. Người ta sau khi uống rượu, rất dễ bị cảm gió. Nếu mình khó ở thì đâm lo!

Đoàn Chính Thuần ở trong nhà cũng như Tiêu Phong ở ngoài cửa sổ, nghe mẹ nói câu này đều phát ón.

Đoàn Chính Thuần gượng cười nói:

- Tôi hôm đó, mình ra mồ hôi nhiều, tôi đã lau cho mình. Khăn tay đó tôi còn để trong người tôi làm kỷ niệm.

Mã phu nhân nói bằng một giọng mơ màng:

- Chuyện cũ mười mấy năm trước đây mình còn nhắc lại làm gì. Mình thử lấy khăn tay đó cho tôi coi nào!

Đoàn Chính Thuần quả có đem chiếc khăn tay cũ bên mình. Điều này làm cho phụ nữ say mê là vì y biết cách chịu đòn bà bằng nhiều yếu tố rất tế nhị, khiến cho cô nào đã cùng y vướng víu một đoạn đời đều tin y thực tâm với mình. Nếu việc lương duyên không được thỏa mãn với y, là do những biến cố bất thường chứ không phải là người bạc bẽo.

Đoàn Chính Thuần toan thò tay móc khăn ra để Mã phu nhân nhìn lại mối tình mà xưa động tâm giải thoát đại nạn cho mình chẳng, nhưng tay đã tê dại. Thứ "Thập lý mê hồn hương" chất độc cũng gom góp làm cho Đoàn Chính Thuần không thò tay lấy khăn ra được.

Mã phu nhân lại giục:

- Mình lấy cho coi đi! Chà! Mình lại lừa dối tôi rồi!

Đoàn Chính Thuần nhăn nhó cười nói:

- Ha ha! Say đến nỗi tay không cất nhắc được. Mình thò tay mà lấy.

Mã phu nhân nói:

- Tôi không mắc lừa mình đâu. Mình muốn tôi lại gần rồi đem "Nhất dương chỉ" ra điểm chết tôi.

Đoàn Chính Thuần tủm tỉm cười nói:

- Con người nghiêng nước nghiêng thành, mỹ lệ tuyệt luân như mình, tôi có là một tên hung đồ tội ác ngập trời cũng không dám động đến chân lông mình.

Mã phu nhân cười nói:

- Có thật thế không? Đoàn lang ơi! Tôi vẫn có chỗ không yên tâm phải lấy dây trói hai tay mình lại đã rồi sau... mới lấy dây trói cột trái tim mình được.

Đoàn Chính Thuần nói:

- Mình cột trái tim tôi từ trước rồi không thì làm sao tôi cứ phải đã đến với mình?

Mã phu nhân cười nói:

- Mình thật là người tốt quá. Chả trách lúc nào tôi cũng quyến luyến mình!

Mụ vừa nói vừa rút ở cái lót yên ngựa ra một khúc gân bò.

Đoàn Chính Thuần cả kinh lắm bầm: Té ra nàng đã chuẩn bị từ trước cả, mình cứ lơ mơ chẳng biết gì hết. Đoàn Chính Thuần ơi là Đoàn Chính Thuần! Nay ngươi có mất mạng nơi đây cũng đừng trách ai nữa!

Mã phu nhân nói:

- Đoàn lang ơi! Tôi hằng trói tay mình trước và nói thay mình hay là tôi thương yêu mình khôn tả, mình có giận tôi.

Giả tí đối với người khác thì Đoàn Chính Thuần thà là cũng quát mắng âm lên cho hả giận chứ không chịu. Nhưng đây lại năn nỉ đem cả tình xưa nghĩa cũ ra để mong cảm động Mã phu nhân.

Đoàn Chính Thuần biết rõ Mã phu nhân có tính hiểm độc nàng là đàn bà song so với nam nhi tầm thường thì nàng còn ghê hơn nhiều. Dù có chửi mắng đến đâu cũng chẳng làm được cơn tức giận, mà van lơn cũng chẳng khiến cho nàng hồi tâm nghĩ lại, này chỉ còn cách kéo dài thời gian, thử xem may ra còn có cơ thoát hiểm được mà thôi. Nghĩ vậy y liền cười nói:

- Mỗi khi tôi trông thấy đôi mắt say đắm của mình thì bỗng nhiên trời cũng tan thành mây khói. Mình lại đây cho tôi ngắm hoa nhài trên đầu mình!

Mười năm trước đây vì câu nói tình tứ này mà Đoàn Chính Thuần đã cùng Mã phu nhân gây nên một mối tình khăng khít. Lúc này gọi lại chuyện xưa. Mã phu nhân lạng tấm thân mềm mại uyển chuyển trước mặt Đoàn Chính Thuần, vẻ phong tình kể sao cho xiết, bẽn lẽn lại càng duyên dáng vô cùng.

Mã phu nhân đưa tay ra vỗ nhẹ vào mặt Đoàn Chính Thuần tiếng oanh thỏ thẻ:

- Đoàn lang ơi hỡi Đoàn lang!

Buổi đó tôi trao thân gửi phận mình và hỏi mình:

- Nếu sau mình ăn ở hai lòng thì sao?

Đoàn Chính Thuần hoa cả mắt lên. Trên trán từng giọt mồ hôi bằng hạt đậu đang nhỏ xuống.

Mã phu nhân nói tiếp:

- Bạc tình lang ơi! Mình đã thể thốt nặng lời rồi chớp nháy quên ngay ư?

Đoàn Chính Thuần nhăn nhó cười đáp:

- Ngày đó tôi biểu mình sẽ đem thịt tôi cho mình cắn ra từng miếng. Lời thề thốt đó tôi tưởng chỉ là câu nói đùa những lúc đôi trai gái say mê trong cuộc truy hoan, thiếu gì những câu nói ngộ nghĩnh như tương tự. Nhưng bây giờ nghe lại không khỏi hãi hùng!

Mã phu nhân cười rất duyên dáng nói:

- Tôi thật không thể không ngọam thịt mình được. Đoàn lang ơi! Tôi muốn trói tay mình lại, mình có chịu không! Mình chịu thì tôi trói còn không chịu thì thôi. Trước nay tôi không hề trái ý mình bao giờ, cách cốt sao cho mình đặng vui lòng.

Đoàn Chính Thuần biết rằng đã đến nước này, nàng quyết không buông tha mình nữa rồi. Nếu mình không chịu để cho nàng trói, tất nàng có cách khác càng ghê gớm hơn.

Nghĩ vậy, y gượng cười nói:

- Mình muốn trói thì trói đi. Dưới khóm mẩu đơn đành bỏ mạng chết thành quỷ sứ cũng phong lưu. Tôi được chết về tay mình cũng là một sự khoái lạc hiếm có rồi.

Tiêu Phong đứng bên ngoài cửa sổ nghe câu này rất bội phục Đoàn Chính Thuần là con người gan dạ ghê gớm. Đang lúc nguy ngập như vậy mà y vẫn cười nói ung dung.

Bỗng thấy Mã phu nhân bắt quặt hai tay Đoàn Chính Thuần ra sau lưng dùng chảo gân bò trói lại đến bảy tám vòng xiết thật chặt. Đừng nói Đoàn Chính Thuần lúc này đã mất hết võ công, mà ngay khi nội lực còn nguyên, cũng không thể nào cựa thoát được.

Mã phu nhân lại cười rất tươi nói:

- Tôi còn giận cặp giò của mình nữa, hễ bước ra đi là mất hút.

Đoàn Chính Thuần nói:

- Năm trước tôi cùng mình hội ngộ được là nhờ cặp giò đó mang đến. Vậy thì cặp giò này tuy tội rất lớn nhưng công lao nó cũng không phải nhỏ.

Mã phu nhân nói:

- Được lắm! Để tôi cột chúng lại:

Nói xong lại lấy một chảo gân bò khác cột chặt hai chân Đoàn Chính Thuần.

Mã phu nhân lại lấy một lưỡi dao nhỏ, từ từ rạch vai áo của Đoàn Chính Thuần để lộ da thịt cánh tay trắng nõn.

Đoàn Chính Thuần tuy đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng trên thân vương trong Hoàng cung, thức ăn chón ở cực kỳ sung sướng được vinh hoa phú quý suốt đời nên bả vai và cánh tay da mịn màng.

Mã phu nhân đưa tay ra khẽ vỗ vào vai y rồi ghé cái miệng hôn má y chùn chụt, hôn từ đầu dần dần xuống đến bả vai.

Đột nhiên Đoàn Chính Thuần kêu rú lên một tiếng:

- Ôi chao!

Tiếng rú kinh hồn như xé tan bầu không khí tịch mịch đêm khuya.

Mã phu nhân ngẩng đầu lên, miệng đầy máu tươi. Mụ đã cắn một miếng thịt bả vai Đoàn Chính Thuần đứt hẳn ra. Máu tươi tuôn thương chảy ra như suối.

Mã phu nhân nhả miếng thịt xuống đất, vẫn nói bằng giọng rất quyến rũ.

- Đoàn lang ơi! Đây là chính miệng mình nói ra. Mình đã nói với tôi nếu thay lòng đổi dạ thì chịu để cho tôi ngoạm từng miếng thịt.

Đoàn Chính Thuần cười ha hả nói:

- Đúng rồi! Tiểu Khang mình ơi! Tôi đã nói thế nào là đúng thế ấy. Có lúc tôi đã nghĩ sau không biết mình chết cách nào cho lý thú? Nằm trên giường bệnh mà chết thì là việc quá tầm thường so chiến trường tranh đấu để bảo vệ đất nước mà chết tuy là đáng khen nhưng đó chẳng qua mới được tiếng anh dũng cho được phong lưu. Cái chết đó tuy cao đẹp nhưng vẫn còn khiếm tốn được thỏa chí bình sinh của Đoàn Chính Thuần này.

Tiểu Khang mình ơi! Bữa nay mình nghĩ ra được một cách tuyệt hay là Đoàn Chính Thuần chết dưới cái miệng anh đào của một bậc mỹ nhân đẹp nhất trần gian răng đều như hạt trân châu, thật là xứng với tâm nguyện của tôi.

Tần Hồng Miên cùng Nguyễn Tinh Trúc nghe tới đây đều hồn vía bay mây, biết rằng tính mạng Đoàn lang sẽ chết trong khoảnh khắc. Hai người lại thấy Tiêu Phong có đứng dưới cửa sổ dòm ngó động tĩnh, vẫn không ra tay cứu viện thì rửa ngầm ông chẳng tiết lời, vì nếu ông không bấm huyệt thì hai bà đã chạy vào cấp cứu.

Tiêu Phong chưa biết ý định của Mã phu nhân ra sao. Không hiểu mụ thực tình giết Đoàn Chính Thuần hay chỉ hăm dọa cho y ném mũ tội lỗi về thói đa tình,

rồi buông tha y, đặng bắt y từ đây sắp tới phải vĩnh viễn dốc dạ trung thành dưới bóng quân hồng. giả tử mà hành vi của mụ chỉ quanh quẩn ở trong vấn đề tình tứ, ngoài ra không có gì khác, mà mình hấp tấp nhảy vào phòng cứu y, thì sự cứu viện này chẳng những vô ý thức mà còn lỗ mất cơ hội do thám chân tướng y.

Tiêu Phong nghĩ vậy nên vẫn trầm mặc theo dõi cuộc diễn biến.

Bồng thấy Mã phu nhân cười nói:

- Đoàn lang ơi! Tôi định cắn mình từ từ cho đến chết, cắn hàng ngàn hàng vạn miếng mới hả giận. Song lại sợ bộ hạ của mình đến cứu. Vậy tôi cắm sẵn mũi dao vào chỗ trái tim mình, chỉ đâm sâu chừng nửa mũi để đó. Nếu cắn mình chưa chừa chết đã có người đến cứu, thì tôi đâm mạnh chuôi dao một chút, mình sẽ chết ngay và khỏi phải chịu đau đớn.

Mã phu nhân vừa nói vừa rút lưỡi dao truy thủ ra sáng loáng, rạch trước ngực Đoàn Chính Thuần, cầm lưỡi dao truy thủ mũi nhọn cắm đúng chỗ trái tim, rồi bàn tay nhỏ nhắn khẽ đâm một cái. Mũi dao truy thủ cắm vào trước ngực Đoàn Chính Thuần và dĩ nhiên mụ phu nhân đâm rất nông mà thôi.

Lúc Mã phu nhân cầm dao truy thủ đâm vào ngực Đoàn Chính Thuần, Tiêu Phong nhìn tay mụ không chớp mắt. giả tử ông thấy mụ ra sức mạnh có nguy hại đến tính mạng Đoàn Chính Thuần thì lập tức sẽ phóng chưởng đánh vào bật văng mụ ra. Nhưng thấy mụ cắm mũi dao vào, nên ông để mặc kệ.

Bồng nghe Đoàn Chính Thuần cười nói:

- Tiểu Khang mình ơi! Sau khi mình cắn chết tôi rồi, tôi không lìa khỏi bên mình đâu!

Mã phu nhân hỏi:

- Sao thế?

Đoàn Chính Thuần đáp:

- Vì hễ khi vợ giết chồng thì linh hồn không tiêu tan mà quần bên mình vợ để giữ không cho gã trai thứ hai nào bén theo được.

Đoàn Chính Thuần nói câu này là cốt để hăm dọa mụ, mụ nao núng trong lòng mà không dám ra tay độc ác nữa chẳng.

Không dè Mã phu nhân nghe xong tái mặt, bất giác ngoái nhìn phía sau.

Đoàn Chính Thuần hỏi:

- Thằng chó chết đứng sau mình đó là ai?

Mã phu nhân cả kinh đáp:

- Có ai đâu? Mình chỉ nói nhăng.

Đoàn Chính Thuần nói:

- Hừ! Gã trai này đang toét cái miệng khả ô ra mà và đang sờ tay lên cổ, dường như cổ hắn bị đau lắm. Thằng cha này Người nó cao nghệ thuật nó sa lộ!

Mã phu nhân vội xoay lại, mà nào có thấy ai đâu? Mụ rung lên.

- Minh lừa tôi! Minh dối tôi!..

Ban đầu Đoàn Chính Thuần tưởng thuận miệng nói câu ra chơi. Y thấy Mã phu nhân hoảng hốt lạ thường thì trong lòng của Y đoán rằng Mã Đại Nguyên bị sát hại không chừng có điều nghe bên trong. Y biết Mã Đại Nguyên chết vì đòn "Tỏa hầu cầm nã" liền cố ý nói ra gã đàn ông đứng sau lưng mụ dường như đau cổ họng lắm và chảy nước mắt ra, quả nhiên Mã phu nhân hoảng hốt vô cùng.

Đoàn Chính Thuần đã đoán ra được mấy phần về vụ Mã Đại Nguyên bị giết thì nghĩ thầm: Bữa nay mình muốn thoát khỏi tai nạn phải dùng những yếu tố trong vụ này làm phương châm.

Đoàn Chính Thuần nghĩ vậy làm bộ ngạc nhiên nói:

- Ô hay! Lạ quá! Thằng cha đó chớp mắt đã chạy đâu mất rồi, không thấy đứng đó nữa.

Hắn là ai vậy? Hắn là ai vậy?

Mã phu nhân tuy trong lòng kinh hãi nhưng chỉ trong giây lát đã trấn tĩnh lại ngay, mụ nói:

- Đoàn lang ơi! Bữa nay đã đến nước này, chắc mình cũng biết rằng không ứng nghiệm thì không xong. Đôi ta đã cùng nhau vui thú một hồi, âu là tôi kết liễu cuộc đời cho mình một cách mau lẹ khoan khoái!

Nói xong mụ tiến sát lại thêm một bước đưa tay ra toan nắm lấy đuôi dao trủy thủ đâm mạnh vào.

Đoàn Chính Thuần biết tính mạng mình tựa hồ ngàn cân treo đầu sợi tóc, dù có muốn kéo dài thời gian thêm chút nữa cũng không được nào. Y liền trợn trừng hai mắt nhìn về phía sau Mã phu nhân la hoảng:

- Mã Đại Nguyên! Đại Nguyên mau bóp chết nó đi!

Mã phu nhân thấy vẻ mặt Đoàn Chính Thuần hốt hoảng lạ thường mụ đã giật mình, lại thấy y gọi "Mã Đại Nguyên" bất giác quay đầu nhìn lại.

Đoàn Chính Thuần chụp lấy cơ hội chớp nhoáng này, cúi đầu xuống đâm đúng xương quai hàm Mã phu nhân hất mạnh lên.

Bỗng đánh "huych" một tiếng, Mã phu nhân ngã lăn ra chết giắc.

Nguyên Đoàn Chính Thuần đã mất hết nội lực, nên y hất đầu lên được mãnh liệt. Mã phu nhân chỉ ngất đi một chút rồi hồi tỉnh lại được ngay. Mụ vội vàng đứng dậy giữ lấy xương quai hàm nói:

- Đoàn lang ơi! Mình thật dã man quá, hất hàm làm cho ta đau chết đi được. Mình kiếm chuyện dọa tôi, nhưng tôi không tha mình đâu.

Đoàn Chính Thuần gom góp khí lực hàng mấy giờ chỉ được dồn cả vào để xô Mã phu nhân một cái xong nội lực y lại hết nghĩ rằng đã đến lúc sức cùng lực kiệt, không còn cách nào thắng nữa, liền buông tiếng thở dài, ngậm ngậm than rằng:

- Mạng ta đến đây là hết, thôi còn nói gì nữa!

Không biết Đoàn Chính Thuần nghĩ sao lại nói:

- Tiêu Khang mình ơi! Mình định giết tôi thật ư? Rồi Cái Bang sẽ truy vấn mình về tội mưu sát thân phu, còn ai đến nữa?

Mã phu nhân cười hì hì nói:

- Ai biểu tôi mưu sát thân phu? Sau khi tôi giết mình tôi chạy cao bay, còn lẩn chân ở đây làm gì nữa?

Mụ thở dài nói tiếp:

- Đoàn lang ơi! Thật tình tôi thương mình, nhớ mình nhiều, vì tôi không giữ được mình, nên cần phải giết đi. Lòng dạ của tôi đó, ngoài cách này không còn cách nào nữa.

Đoàn Chính Thuần nói:

- À! Phải! rồi hôm ấy mình cố ý đánh lừa cô bé để mượn tay Tiêu Phong giết tôi thì ra cũng vì chuyện này.

Mã phu nhân nói:

- Đúng thế! Thằng cha Tiêu phong chẳng làm nên trò gì, có cái việc giết mình, gã cũng không làm xong.

Tiêu Phong nghĩ thầm:

A Châu giả làm Bạch Thế Kính, bản lãnh của nàng thần diệu vô song đến mình cũng không nhìn ra, mụ này ít khi cùng ngồi với Bạch Thế Kính mà sao lại khám phá ra được mới kỳ?

Bỗng thấy Mã phu nhân nói:

- Đoàn lang ơi! Tôi lại cần mình miếng nữa nhé?

Đoàn Chính Thuần nói:

- Mình cần đi! Tôi chỉ mong vậy thôi!

Tiêu Phong nghĩ bụng:

- Mình không thể chần chờ được nữa liền thò tay vào.

Bức vách đất phía sau Đoàn Chính Thuần chẳng có gì kiên cố cho lắm, ông ngậm vận nội kinh vào cánh tay dùi thủng qua, không một tiếng động, đặt bàn tay lên lưng Đoàn Chính Thuần.

Giữa lúc ấy, Mã phu nhân ngoạm một miếng thịt nữa trên bả vai Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Chính Thuần lại kêu rú lên một tiếng thật to, người run lên lẩy bẩy. Nhưng thốt nhiên y thấy chân tay được tự do.

Nguyên dây chấu gân bò trói tay Đoàn Chính Thuần đã bị Tiêu Phong dùng mấy ngón câu đứt, đồng thời ông vận một luồng kinh lực thâm hậu vào kinh mạch y.